

Příběhy našich sousedů

Ivana Marečková, rozená Neubertová

Scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali: Julie Chmelařová, Anna Frková, Daniela Krausová, Matěj Kryslička,
Ondřej Červinka (9.B)

Pedagogické vedení: Mgr. Marcela Marková

Základní a Mateřská škola Byšice, Komenského 200, 27732 Byšice

1. vstup

Paní Ivana Marečková se narodila na Mělníku v roce 1952. Do Byšic se přistěhovala ve třetí třídě. Maminka pocházela ze Slovenska a do Čech přišla za prací. Tatínek byl z česko-německé rodiny.

Děda byl Čech, ale bydleli ve Velkých Žernosekách a my právě jsme nezjistili, jestli byli vystěhovaní už před odsunem, když se Sudety stěhovali, nebo předtím, spíš se domníváme, že předtím, a protože babička byla Němka v životě se nenaučila pořádně česky, takže my jako děti jsme měli legraci, když říkala: já jsem tam byl, nebo její syn jí vzal, tenkrát si koupil skútr a ona říkala: tak jsem se svezla na šutru.

Pamětnice a děda a babička Neubertovi

2. vstup

Pamětnice s rodinou bydlela na byšickém vlakovém nádraží, kde bylo tehdy vskutku živo.

No to nádraží žilo. To bylo jednak ta vojenská posádka, takže na hřišti měli přísahu, takže rodiče sem jezdili, babičky, dědové. A ještě ty lidi jezdili hodně vlakem do práce do Čakovic, tam byla Avie, Neratovic- Lachema, Spolana, někdo do Prahy, takže ráno byl nabitý vlak. To byl docela dlouhý vlak. Vitana každý den v 10 hodin měla takovou mašinku a přijeli si, protože tam měli jeden, dva vagony, pro suroviny.

Pamětnice (uprostřed) s rodinou

3. vstup

Ivana od dětství aktivně cvičila v Sokole. Po studiu dopravní průmyslovky v Praze, pracovala jako účetní ve Vitaně. V roce 1980 cvičila za ženy na spartakiádě. Byšičtí cvičitelé byli dokonce součástí prestižního týmu, který organizoval celou spartakiádu.

A to jsem si musela, to už jsem chodila do práce, nadělavat. My jsme chodili třeba na noční, a pak druhý den ještě se zůstalo v práci. Z pohledu dnešního, ona se ta spartakiáda zavrhuje nebo že to bylo komunistický, taková propagační, ale já bych to tak neviděla, protože každá doba má svoje pro a proti. Nic není černobílý, něco bylo dobrý, a třeba když jste šla do brány borců na tom Strahově, tak stejně máte takový divný pocit a já jsem obdivovala a dodneška obdivuju tu organizaci. Každému museli zařídit ubytování. Na tom Strahově ty koleje byly vyklizený, tam jsme měli pokojíček, pak nástup, abychom našli značky. A když přišli vojáci nebo dorostenci, to všechno řvalo, a když vidíte ta krásná těla a to nadšení pro ten tělocvik, tak to bylo taky hezký.

Spartakiáda 1980 (pamětnice 1. foto – v druhé řadě zleva)

4. vstup

Cestování za hranice v době socialismu vůbec nebylo jednoduché. Marečkovým se jednou podařilo vycestovat do Jugoslávie. Po návratu se museli dostavit k výslechu. Ale ani cesta do Východního Německa za nákupy nedostatkového zboží se neobešla bez napětí.

Do NDR se jezdilo na nákupy, to jste zase musela vyplnit celní doložku a tam bylo asi deset věcí, svetřík, upomínkové předměty, takže jste tam měla třeba salám, rifle a všechno se uvedlo jako upomínkové předměty. Takže jsme třeba měli troje kalhoty na sobě, kdo si chtěl koupit nebo záclony omotaný kolem těla. Dnes už je to úplně legrační a před hranicemi, když jste si odskočila, tak tam byly haldy bot, protože lidi si koupili nové a staré tam nechali. Když přišel celník, všechno to zmlklo. Srdce vám tlouklo, to byla hrůza.

Vzpomínky paní Ivany Marečkové přinášejí osobní pohled na život v socialistickém Československu. Ačkoliv tehdejší režim přinášel řadu omezení a strastí lidé si uměli najít něco, co jim dělalo radost, a na co dodnes vzpomínají.

Naše malá pamětnice s bratrem na byšickém nádraží

Fotografie z workshopu a natáčení pamětnice v ZŠ a MŠ Byšice 2.4 2025

Fotografie týmu z nahrávání reportáže v rádiu MB Mladá Boleslav 14.5 2025

